

РЕШЕНИЕ

№ 10872

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11144** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е въз основа на искова молба, предявена от Н. В. Т. срещу Национална агенция за приходите, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 38 931,60 лева, представляващи заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на дирекция „ОДОП“ срещу ревизионен акт, който е отменен като незаконосъобразен с решение № 1690/29.11.2023г. на директора на дирекция ОДОП С.; както и законната лихва върху главницата, считано от 29.11.2023г., когато директорът на дирекция „ОДОП“ при ТД на НАП С. е отменил ревизионния акт до предявяване на исковата молба – 12.11.2024 г.

Ответникът - Националната агенция за приходите оспорва исковете. Счита, че следва да се вземе предвид, че отменителното решение на директора на дирекция ОДОП С. е постановено след постановяване на предходно отменително такова, поради което не е налице основание за самостоятелно претендиране на вреди. Не е налице причинна връзка. В случая вредите не са в резултат на действията на НАП, а на договореността на страните. Евентуално претендира намаляване на размера на обезщетението, доколкото то не е справедливо и пропорционално, поради което прави възражение за прекомерност на уговореното възнаграждение.

СГП счита, че исковете са е основателни.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че по отношение на ищеца е бил издаден ревизионен акт Ревизионен акт (РА) № Р-22220222006982-091-001/29.08.2023 г. от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], с който са определени задължения по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2021 г. в общ размер на 1 012 386.46 лв. (главница и лихви), от които 882 805.91 лв. главница и 129 580.55 лв. лихва за забава.

Представен е договор за правна помощ, сключен между ищеца и адв. Т. № 35324 от 18.09.2023 г., целящ да удостовери, че по него ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 38 933.16 лв. (тридесет и осем хиляди деветстотин тридесет и три лева и шестнадесет стотинки) заплатено по банков път на 21.09.2023 г. Адв. В. Т. е подписала и подала в деловодството на ТД на НАП - [населено място] да подаде изготвената от нея жалба в ТД на НАП - [населено място], съобразно и представено копие от пълномощното, входирана в деловодството на ТД на НАП - [населено място] с вх. № 94-Н-314/28.09.2023 г.

С Решение № 1690 от 29.11.2023 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] ревизионният акт е ОТМЕНЕН, а административната преписка е върната на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, с указание за издаване на нова заповед за извършване на ревизия за същите задължения и период от друг ревизиращ екип, съобразно указанията, изложени в мотивите на решението.

След решението на Директора на Дирекция „ОДОП“ - [населено място], е издаден нов Ревизионен доклад № Р-22220223007217-092-001/13.06.2024 г. от органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], с който също е направено предложение за установяване на задължения. Въз основа на ревизионния доклад, е издаден Ревизионен акт (РА) № Р-22220223007217-091-001/08.07.2024 г. от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], с който са определени задължения по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2021 г. в общ размер на 4 529.15 лв. (главница и лихви), от които 3 579.57 лв. главница и 949.58 лв. лихва за забава, който РА също е обжалван пред директора на Дирекция „ОДОП“ - [населено място], а в последствие и пред Административен съд София - град, с Вх. № 53-04-712/21.10.2024 г. по описа на Дирекция „ОД011“ - [населено място].

Т.е. първоначално определените задължения по ЗДДФЛ за 2021 г. с РА № Р-22220222006982-091-001/29.08.2023 г. в общ размер на 1 012 386.46 лв. Окончателно са отменени задължения в общ размер на 1 007 857.31 лв., което представлява 99,996 % от първоначално определените ми задължения с РА № Р-22220222006982-091 -001 /29.08.2023 г.

От правна страна.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на

Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

В случая се претендират претърпени вреди – направени разноси в производството по административно обжалване пред по-горестоящия орган на РА, посочен по-горе и отменен впоследствие.

На следващо място, за да се приеме, че действително са направени такива, ищецът, чиято е доказателствената тежест и която му бе указана, следва при условията на пълно и сигурно убеждение относно това, че твърденият факт се е случил в обективната действителност и съответн – да са изключени всякакво съмнение и вероятност, че не се е случил.

В процесния случай съдът намира, че се установява кумулативното наличие на предпоставките на цитираните норми – налице е отменен акт – цитираният по-горе РА, в производството по обжалване на който са направени разноси, до установената по-горе сума.

По размера на иска.

Действително се установява плащане на адвокатско възнаграждение в размер на 38 931,60 лева. Същевременно следва да се разгледа възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно.

Ответникът не е страна по тези договори, но той, доколкото се ангажира неговата отговорност, в производство като настоящото, би имал право на възражения във връзка с тези договори /напр. – възражение за недействителност/, вкл. и на възражение за прекомерност.

Съгласно чл.78, ал.5 ГПК съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. На още по-голямо основание е приложима и разпоредбата на чл.161, ал.2 ДОПК, която предвижда при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът да може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съобразно чл.36, ал.2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

В тази връзка следва да се има предвид и Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на ВКС, ОСГК, въпреки че то касае определяне на обезщетение за имуществени вреди, съставляващи адвокатско възнаграждение, в размер, по-малък от платения в наказателния процес при иск по чл.2, ал.1 ЗОДОВ. Видно от мотивите му, когато в едно съдебно производство от страна на ответника е отправено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение /както е в настоящия случай/ съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали

представляваният е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед материалния интерес по делото, очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяване на защитата.

В свое [Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т. д. № 2/2016 г.](#), ВАС посочва, че възражението по [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#) за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован". съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#) - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

Следва да се отбележи и че с тълкувателно решение № 6/12013 г. на ОСГТК на ВКС се прие, че съдът не може да определя по-ниско адвокатско възнаграждение от минимално определения размер

След постановяване на това тълкувателно решение, бе постановено решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС. В него СЕС е приел, че при направено възражение за прекомерност по [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#), националният съд не е ограничен от определения в Наредбата минимален размер, тъй като същата, предвиждаща определяне на размера на адвокатското възнаграждение единствено в зависимост от материалния интерес, не отчита обема и сложността на свършената работа, което не винаги е справедливо и обосновано.

След постановяване на това решение, в бр. 14, от 18.2.2025 г. Официален раздел на Държавен вестник бе приета Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ. В чл. 7 се правят следните изменения: 1. В ал. 1, т. 1 думите „не по-малко от размера“ се заменят с „в размер“. Това решение е съобразено с практиката на Съда на Европейския съюз, според която адвокатите не носят дисциплинарна отговорност за договаряне на възнаграждения под предвидените минимални размери в Наредба №1/09.07.2004 г. и могат в рамките на свободата на договаряне да определят свободно размерите на възнаграждения за предоставяната от тях правна помощ и под минималните размери.

Предвид изложеното и като се вземе предвид духа на нормата на чл. 78, ал. 5 ГПК, както и основното правило, че при противоречие на подзаконов нормативен акт със закон, следва да се приложи законът, настоящият състав намира, че съобразяването с минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени съобразно цитираната по-горе Наредба № 1 не следва да е абсолютно, а следва да се преценява за всеки отделен случай. В този смисъл е и цитираното решение на СЕС от 25 януари по дело С-438/22 година, предвиждащ че следва да се съобрази фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените съдебни заседания, процесуалната активност на пълномощника и обема на предоставената от него правна защита.

В конкретният случай: за подготовка на жалбата по административен ред действително адвокатското дружество е положило немалко усилия и труд, извършило е всички необходими действия, за да защити интересите на клиента си като се запознае с административната преписка и съответно – изготви жалба срещу крайния постановен акт в административното производство.

От друга страна обаче следва да се съобрази, че минималните размери за адвокатските възнаграждения са за участие в съдебни производства – т.е. извършват се множество процесуални действия на една инстанция – от изготвяне на жалба, запознаване с доказателства, ангажиране на такива, участие в съдебни заседания, вкл. и участие в устните състезания.

Ето защо настоящият състав намира, че при приемане на ориентир за минимални възнаграждения в случая не би следвало да се приложи чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения доколкото тези норми предвиждат процесуално представителство пред съдилищата, което включва процесуални действия в по-голям обем и сложност. В Наредба № 1 за адвокатските възнаграждения същевременно липсва изрична правна норма, която да предвижда размери, които да служат за ориентир при определяне на Най-близката норма в този смисъл би могло да е нормата на чл. 9, ал. 1 от Наредба № 1, която предвижда, че :

За изготвяне на искова молба и писмен отговор по искова молба, на въззивна жалба и отговор по въззивна жалба, без процесуално представителство, както и за проучване на гражданско дело и приподписване на касационна жалба по чл. 284, ал. 2 ГПК, когато не е изготвена от приподписващия адвокат, възнаграждението е в размер 3/4 от възнаграждението по чл. 7 или 8.

Нормата на чл. 7. Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред., изм. и доп. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022г., действаща когато е депозирана жалбата срещу РА), предвижда при интерес от 1 000 000 лв. до 10 000 000 лв. - 39 650 лв. плюс 1,5 % за горницата над 1 000 000 лв. за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес. В случая, при интерес от 1 000 000 до 10 000 000 лв. възнаграждението, съобразно интереса, би следвало да е 39 650 лв. плюс 1,5 % за горницата над 1 000 000 лв.

В случая окончателно са отменени задължения в общ размер на 1007 857.31 лв. Ето защо размерът на възнаграждението би следвало да възлиза на 39 767,86 лв. Съобразно чл. 9, ал. 1 от Наредба № 1 следва да се определи възнаграждение в размер на 29 825,89 лв. Искът за разликата до пълния предявен размер следва да се отхвърли. Следва да се уважи и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху уважената сума от 29 825,89 лв. лв., дължима от 29.11.2023 г. (датата на постановяване на Решение № 1690/29.11.2023 г. на Директора на ДОДОП-гр. С. при ЦУ на НАП), до окончателното изплащане на сумата. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС ОСГК по тълк. дело № 3/2004 г., при незаконосъобразни административни актове началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е моментът на влизане в сила на решението, с което е отменен съответния незаконосъобразен административен акт. На основание чл. 161 ГПК и при използване на лихвен калкулатор следва да се определи в размер на 3962.54 лв.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода

на спора е частично основателно. От представения от ищеца списък на разноските по чл.80 ГПК (л.150) е видно, че се претендират разноски в общ размер на 5185 лв., от които 5 160 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 25 лв. държавна такса.

Съобразно уважената част на исковите /29 825,89 лв. / и по правилото на чл. 7, ал. 2, т. 4 следва да бъде определено възнаграждение от 3036 лв. Това е така и доколкото настоящият състав намира за основателно направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Делото е с ниска фактическа и правна сложност. Проведено е само едно съдебно заседание, не е било сложно ангажирането на доказателства и организиране на защитата на ищеца.

По делото ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ.

По препращането от ЗОДОВ към ЗПП и Наредбата за заплащане на правната помощ, приложение следва да намери чл.24, изр.второ НЗПП, която предвижда по административни дела с материален интерес възнаграждението да е от 100 до 360 лв. Предвид обстоятелството, че ответникът активно е защитаван от юрисконсулт, който се явява в с.з., изготвя отговор на исковата молба, както и, полагащото се възнаграждение за ответника следва да се определи на 360 лв.

Ето защо следва да се компенсират насрещните вземания за разноски, като се определи задължение за разноски за възнаграждение за защита в тежест на ответника в размер на 2676 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на Н. В. Т., ЕГН [ЕГН]:

сумата от 29 825,89 лв. обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на дирекция „ОДОП“ срещу ревизионен акт, отменен с решение № 1690/29.11.2023г. на директора на дирекция ОДОП С.;

законната лихва върху главницата, считано от 29.11.2023г., когато директорът на дирекция „ОДОП“ е отменил ревизионния акт до предявяване на исковата молба – 12.11.2024 г., в размер на 3962.54 лв.,

законната лихва върху главницата от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ плащане, както и

2676 лв. разноски за адвокатско възнаграждение и 25 лв. за държавна такса.

ОТХВЪРЛЯ исковите на Н. В. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Националната агенция за приходите за разликата до пълните предявени размер от 38931,60 лв. главница и 5157,73 лв. – лихви за забава.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

